

var opfattet saaledes, som jeg opfatter det, og derfor fremdrog jeg hin Bestemmelse i den almindelige Lønningslov.

Brasch: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal gjøre. Det forekommer mig, at her foreligger en stor Ubillighed, isald § 3 opretholdes i den Skikkelse, den foreligger i; thi da de vedkommende Embedsmænd bleve kaldede til de respektive Embeder, hvor de fungere som Mønstringsbestyrere, var det givet, at der foruden den fastslaaede Lønning, tillige var en vis Indtægt som Mønstringsbestyrer, som de paareguede, da de ansøgte om disse Embeder. Det viste sig ogsaa i den citerede Lov af 12te Mai 1871, at man tog tilbørligt Hensyn dertil, ved at man gav dem en Godtgjørelse for den Indtægtsformindskelse, de lode. Nu foreligger her et Lovforslag, der egentlig hviler paa den Forudsætning, at de nuværende Lønninger trænge til en Forbedring i Sammenligning med de ældre Lønninger; de 10 Aar, som ere forløbne, give fuldstændig Berettigelse til Forbedring. Men der er i et enkelt Tilfælde fremkommet den eiendommelige Situation, der har været Gjenstand for Diskussion. Jeg finder selv et Exempel paa, at en Embedsmand nu til Efteraaret vilde opnaa et Alderstillæg af 400 Kr., men dersom det skal gennemføres, som der staar i § 3, at der skal affortes ham, hvad han har oppebaaret som Godtgjørelse for den formindskede Indtægt som Mønstringsfører, vilde det Alderstillæg, han vilde faae, svinde ind til en ren Ubetydelighed. Altsaa, der foreligger et positivt Tilfælde, hvor de vedkommende Embedsmænd miste en Indtægt, som de ere berettigede til at fordre. Jeg tror, at den høitærede Finanzminister i Grunden dog maa indrømme, at man ikke billigt kan lade denne Bestemmelse i § 3 henstaa, thi saa vilde Loven faa den Konsekvens, der dog fra alle Sider forlanges. Jeg indrømmer, hvad den høitærede Minister stærkt fremhævede, at Lovforslaget ellers som Helhed betragtet maa siges at være meget tilfredsstillende, og tillige, at Alderstillægene, saaledes som de nu ordnes, ogsaa maa siges at være langt bedre end den tidligere Ordning; men jeg tillader mig at fastholde, at, saaledes som § 3 er affattet, bør Landstinget ikke slutte sig til det. Det er min Opsættelse.

Finanzministeren: Dertil skal jeg kun bemærke, at, dersom den Ubillighed skulde være saa stor, som den ærede Landstingsmand mener, at det grændsede til en Uretfærdighed, som altsaa skulde gjøre det til en Umulighed at vedtage denne Lov, uden at denne Ubillighed fjernes, ligger Zeilen i Loven af 26de Marts 1870; thi det er netop i Henhold til Bestemmelsen i denne almindelige Lov om Embedsmændenes Lønningsforhold, at dette uheldige Forhold kommer tilstede,

det er ikke undtagelsesvis for Mønstringsbestyrernes Vedkommende, men det er almindeligt for alle Embedsmænd, hvis Lønninger ved en ny Lov blive formindskede, at de have en Ret til at faae som personligt Tillæg det, som den nye Lønning er mindre end den hidtidig oppebaarne; men de have derimod ikke nogen Ret til at faae Erstatning for den i Fremtiden faldbende Lønningsforbedring eller det Lønningsstillæg, der kunde tilkomme dem efter en bestaaende Lov. Med andre Ord: dersom f. Ex. en ny Lønningslov fastsætter Embedslønninger ganske til det Samme som den gamle, men affjærer de Alderstillæg, som den gamle Lov har tilfagt Embedsmændene, faar han efter den bestaaende Lov af 1870 ingensomhelst Erstatning, fordi denne Udsigt til Lønningsforbedring bliver ham affkaaren, og det er nysigtigt det Samme, som her kommer til at foreligge. Jeg paastaar altsaa, at der ikke i denne Lov faaves Noget af, hvad der pleier at findes i saadanne Love. Jeg har ønsket at kunne faae en Undtagelse fra de almindelige Bestemmelser angaaende Embedsmænds Lønningsforhold indført i Loven; men det er ikke lykkes. Saaledes stiller Forholdet sig. Saavidt mig bekendt, er dette kun een gang gjort gjældende og udtrykkelig gjort gjældende i selve Loven, at der bevaaredes for Embedsmændene denne Afgang til fremtidige Lønningsforbedringer, nemlig i Loven af 27de Marts 1871 om Distriktslægernes Lønninger. Det er, saavidt mig bekendt, den eneste Gang, en saadan Undtagelse er bleven gjort. Jeg hævder altsaa, at der ikke i dette Lønningsforslag faaves Noget, som man ellers er vant til at finde i Lønningslove; men jeg har selv fremhævet, at jeg havde ønsket at faae en Undtagelse gjort. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det i Virkeligheden ikke staar anderledes for Mønstringsbestyrerne, end det kommer til at staa for de andre Embeds- og Bestillingsmænd — deres Tal er ikke stort, men de findes — hvis Lønninger ere mindre i det foreliggende Forslag end den hidtidige Lønning; thi ogsaa for disse vil altsaa det Samme indtræde efter Lov af 26de Marts 1870 § 10; men jeg vil dog henstille, hvilken Styrke man egentlig har til at fordre, at der i den enkelte Lov gjøres Undtagelser fra de almindelige Lovregler, som gjælde i alle andre Embedsforhold. Jeg vil henstille hvilken Styrke man har til at fordre, at der i den enkelte Lov gjøres Undtagelse fra, hvad der er den almindelige Lovregel om disse Forhold. Finder man, at denne Bestemmelse i Lov af 26de Marts 1870 § 10 er i den Grad ubillig, at den trænger til Udvidelse, saa at den sikrer Embedsmændene ikke alene, at de ikke i Diebliffet have noget Tab, men ogsaa at de beholde den mere eller mindre sikrede Udsigt til Lønningsforbedring efter den gamle Lov, forekommer det mig, at man gjorde bedre i at rette sine Bestræbelser paa at faae rettet Hovedbestem-